

opusdei.org

„Dievas taip pasitiki mumis“: pamokslas Opus Dei steigėjo šventės proga

Apaštališkasis nuncijus
arkivyskupas Petaras Rajičius
primena, kad kiekvienas iš
mūsų yra pašauktas prisidėti
prie Bažnyčios evangelizacinės
misijos, gyvenant pagal tikėjimą
visose gyvenimo aplinkybėse.

2020-06-26

*Pamokslas pasakytas šv. Mišių metu
2020 m. birželio 22 d. Vilniaus
arkikatedroje bazilikoje:*

Brangūs broliai ir seserys,

Trumpas Jėzaus ir Petro pokalbis šiandienos Evangelijoje (Lk 5, 1-11) parodo, kaip mūsų žmogiška realybė yra sąlygojama nuodėmės patirties, kuri mus atskiria nuo vienybės su Dievu ir dėl jos prarandame pašvenčiamąją Malonę. Tačiau tuo pačiu metu galime įžvelgti Dievo kvietimo didybę malonės gyvenimui. Viešpats gailestingai ateina susitikti su mumis. Jis iš paprastų vyrų renkasi tuos, kurie prisiima asmeninę sekimo Kristumi naštą, kad įvykdytų meilės Dievui ir artimui įsakymą. Taip pat tie patys vyrai yra pakviesti vesti visus žmones į gyvenimo šventumą kasdieniniame gyvenime taip, kaip Jėzus kviečia mus: „Būkite tokie tobuli kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“.

Viešpats Jėzus klausė Petro ar Jis galėtų lipti į jo valtį, kad skelbtų Gerąją Naująją žmonių, kurie gausiai susirinko ant ežero pakrančių. Jėzus įlipo į paprasto žvejo valtį ir tuo parodo, kaip Jis nori ateiti į mūsų gyvenimą ir dalintis mūsų realybe. Po savo pamokslavimo Jėzus padarė Petrą žvejoti dar kartą: „Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui“. Petras, žinodamas, jog jie buvo ką tik grįžę iš žvejybos ežere ir nesugavę nieko, jau plovė tinklus, ir pradeda teisinti save: „Mokytojaui, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio užmesiu tinklus“. Jie pakluso tam, ką Jėzus jiems sakė, nes turėjo vilties, jog tai yra kažkas kitokio, kas galėtų padėti ką nors sugauti. Galų gale, laimikis buvo daug didesnis nei jie galėjo įsivaizduoti. „Jie užgrėbė didelę daugybę žuvų, kad net tinklai pradėjo trūkinėti“. Ir jie turėjo net pasikviesti savo draugus į pagalbą.

Kai Petras paliudijo įvykusį stebuklą, su džiaugsmingu išgąsčiu puolė Jėzui į kojas ir pasakė: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis“. Petras suprato, kas įvyko ir pasijautė nevertas Jėzaus gerumo. Jis atvirai pripažino savo nuodėmingumą, bet dėl to silpnumo nebuvo Jėzaus atstumtas. Priešingai, jis atkreipė Jėzaus dėmesį ir patyrė užuojautą.

Mes taip pat galime patirti panašius dalykus. Kartais patiriame tikėjimo stoką, nes neišlaikome savo žvilgsnio į Jėzų Kristų. Jis yra „tikėjimo vadovas ir išstobulintojas“ (Žyd 12, 2), ir kartais mes jaučiamės tokie silpni ir neverti Jo dovanų. Tačiau Jėzus niekada mūsų neatstumia, nei pasmerkia dėl mūsų nesėkmių ar nuodėmių gausos. Iš tiesų, besikartojančios nuodėmės ar klaidos yra išeities taškas naujam gyvenimui ir pagrindas, pagal kurį Kristus renkasi mus savo sekėjais ir

mūsų brolių ir seserų žvejais. Tai mes įvykdome liudydami Jį efektyviu krikščionišku gyvenimu, aukodami jį dėl kitų gerio. Kristus pasitiki mumis, kurie esame jo žmonijos išgelbėjimo misijos paveldėtojai per gyvenimo pavyzdį ir gražius poelgius.

Štai kodėl Jėzus pasakė Petruui: „Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi“. Jėzus sakė Petruui ir per jį – mums visiems, kad neturime bijoti Dievo, bet turime pasitikėti jo gailestingumu. Nors ir būdami silpni nusidėjėliai ir dažnai nusidedame ar kartojame tas pačias nuodėmes, tuo pat metu turime nešti savo prigimties ir žmogiško silpnumo kryžių, bet visada ieškoti Dievo malonės. Tai Viešpaties gailestingumas, kuris perkeičia mūsų būtį, kuris padidina mūsų sielos ir sąžinės troškimą taisyti ir vengti bet kokios progos nuodėmei. Nepaisant mūsų trapumo, mūsų gyvenimas yra brangus Viešpačiui ir Jis nori būti mūsų

gyvenimo dalimi, kad parodytų mums, jog turime būti patikimi ir aktyvūs mūsų kasdieniauose darbuose, darant tai, ką darome su Jo malonės pagalba: „Gana tau mano malonės“ (2 Kor 12,9).

Šventasis Josemaría Escrivá de Balaguer, kurio šventę šiandien švenčiame, buvo moderniųjų laikų šventasis, kuris tikėjo Dievo meilę žmonijai. Jis suprato, jog Viešpats jį kviečia su visu pasitikėjimu bendradarbiauti pasaulio, paremto dangiškais ir amžinosiomis vertybėmis, kūrimui. Kiekvienas iš mūsų yra pašauktas prisidėti prie Bažnyčios evangelizacinės misijos, gyvenant pagal tikėjimą visose gyvenimo aplinkybėse ir taip pašvęsti savo kasdienį darbą.

„Akinami tikėjimo, vyrai ir moterys pašvęsdavo savo gyvenimą Kristui ir palikdavo viską, kad, praktikuodami evangelinį paprastumą, gyventų

evangeliniu klusnumu, neturtu ir
skaistumu kaip konkretūs Viešpaties,
turinčio netrukus pasirodyti,
laukimo ženklai. Akinami tikėjimo,
daugybė krikščionių ėmėsi
teisingumo darbų, kad būtų
konkrečiai įgyvendintas Viešpaties,
atėjusio skelbti išlaisvinimo iš
priespaudos ir malonės visiems
metų, žodis (plg. Lk 4, 18–19)“
(Benediktas XVI, Porta Fidei Nr. 13)

Ir, jei Dievas taip pasitiki mumis, tai
ir mes esame įpareigoti pasitikėti Juo
visame kame, užmesdami savo
tinklus ir sekdami Viešpatį laisvai,
nuoširdžiai ir džiaugsmingai. Amen.